(רישא רבי שמעון) וסיפא רבנן אמר א] רב נביהא דבי כתיל לרב אשי הכי אמר אביי רישא רבי שמעון וסיפא רבנן אמר ב] רבא הכל מודים שאם נהנה מבשר קדשי קדשים שנטמא ג] (קודם זריקה) ומאימורי קדשים קלין לאחר שהעלן דפטור פשיטא מאי קא מפסיד מהו דתימא בשר קדשי קדשים שנטמא אית ליה מצות שריפה לכהנים אימורי קדשים קלין איכא מצוה להפוכי בצינורא קמ"ל דלא אמר רבא הא ד] דאמרת כבר קרבה חטאת ילכו לים המלח הני מילי דאתידע ליה קמי כפרה אבל לאחר כפרה יפלו לנדבה מאי טעמא אין מפרישין מתחלה ה] לאיבוד:

מתני' הקומץ ו] והלבונה והקטורת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים מועלין בהם משהוקדשו ז] קדשן בכלי הוכשר ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה וחייבין עליו משום נותר ומשום טמא ופיגול אין בה זה הכלל כל שיש לו מתירין אין חייבין ח] עליו משום פיגול ונותר וטמא עד ט] שיקריבו מתירין י] וכל שאין לו מתירין כיון שקידש בכלי חייבין עליו משום נותר וטמא ופיגול אין יא] בה:

גמ'

בעלים רבנן היא דאמרי (א) אין חטאת מתה אלא אותה שאבדה ונמצאת לאחר כפרה יב] *(וכן המעות): הכל מודים. רב ורבי יוחנן דפליגי באפר תפוח: שאם נהנה מקדשי קדשים שנטמאו. אפילו קודם זריקה ומאימורי קדשים קלין יג] לאחר שהעלן על גבי המזבח אפילו קודם שנעשו אפר אבל מאלה כבר האור דפטור ממעילה: פשיטא. דפטור דמאי קא מפסיד דכיון דנטמאו בשר קדשי קדשים לא חזו לא לכהנים ולא לגבוה ובאימורי קדשים קלים נמי הרי כבר העלן ונעשית מצותן ואם האמר הא אמרינן בפרקין דלעיל (דף ה:) הפגול לעולם מועלין בו ולא פריך מאי קא מפסיד היינו טעמא דמועלין בו הואיל ומרצין לפגולן דחשיב סלי האי דצריך זריקת דמים לקובעו בפגול חשיב נמי דמועלין בו אע"ג דלא מפסיד: מהו דתימא קדשי קדשים שנטמאו. אכתי אית להו מקצת קדושה דבעו שריפה בקדש כשאר פסולי דקדש ואימורי קדשים קלים נמי שהעלם אכתי אית בהו מצוה להפוכי בצנורא כדי שיהו נשרפין לגמרי ולחייב בהן משום מעילה: קא משמע לן דלא. ואי קשיא לך אמאי אמר יד] רבה אימורי קדשים קלים לאחר שהעלו פטור ממעילה הא אמרינן לעיל לפני תרומת הדשן דכולי עלמא לא פליגי דמועלין בו טו] ואמאי פטור הא לא קשיא התם לעיל איירי באפר עולה ובאימורי קדשי קדשים דחמירי משום הכי מועלין בהן עד שילאו לבית הדשן אבל אימורי קדשים קלים דלא חמירי כולי האי משום הכי הנהנה מהן לאחר שעלו פטור: הני מילי דאתידע ליה דמעל קמי טז] [כפרה]. קודם שקרבה חטאתו דכיון דהוה ליה להוסיף אלו המעות קרן וחומש על דמי חטאתו דכי הפרים השתא לקרן וחומש לא הפרישו לאיבוד אלא היה יכול להקריבן יז] ודינייהו הוו כחטאת שכיפרו בעליה וילכו לים המלח: אבל. נודע לו שמעל לאחר כפרה יח] לאחר שקרבה חטאתו האי קרן וחומש שהפריש עכשיו אינו מביא מהן שוב חטאתו שכבר כיפרו הבעלים ואם ילכו לים המלח הויין לאיבוד אלא יפלו לנדבה דאין מפרישין תחלה לאיבוד כלומר יט] על מנת שילכו לים המלח הלכך יפלו לנדבה: **מתני'** מנחת כהנים. דכתיב וכל מנחת כהן כליל תהיה: מנחת כהן משיח. היינו חביתי כה"ג: ומנחת נסכים. היינו מנחה הבאה עם הזבח שיש בו נסכים דאין בהן שיריים דכל הני דמתני' כליל נינהו: מועלין בהן משהוקדשו. קדושת פה בעלמא: ופיגול אין בהן. דאין להם מתירין: כ] *[שיש לו מתירין]. כגון שלמים וחטאת ואשם דדמן מתיר האימורין להקטרה והבשר לכהנים או דבר שיש לו מתירין למזבח בלבד כגון עולת העוף כא] ועולת בהמה דדמן מתירן למזבח וכגון שתי הלחם דדמן של כבשים הן מתירין אותן וכגון לחם הפנים דבזיכין מתירין אותו ומנחות שניתרות בקומץ: אין חייבין עליהם משום טהר וטמא ופיגול עד שיקרבו מתירין. דהכי כתיב בפיגול דשלמים לא ירצה ואמרינן (זבחים דף כח:) כהרצאת כשר כך הרצאת פיגול וכו' כב] (ויליף טהר וטמא מפגול) [ומשום טהר וטמא נמי אין חייבין עד שיקרבו מתירין כמו פגול דטהר יליף קדש קדש מפגול וטמא יליף (שם דף מה.) חילול [חילול] מטהר]: וכל דבר שאין לו מתירין. כגון כג] הקומץ והלבונה וכו' דהן עצמן מתירין: חייבין עליהן משום טהר וטמא. משום טמא כדאמר לקמן בגמ' וטומאתו עליו ונכרתה בכל הקדשים הכתוב מדבר ומשום טהר דילפינן חילול חילול מטמא אבל חיוב פגול אין בו משום דלא מליט חיוב פגול אלא בדבר שיש לו מתירין דהא בשלמים כתיב כד] פיגול:

סברי שאינה אבודה תרעה ור"ש [סבר] מתה ופלוגתייהו בפ"ב דתמורה (דף טו.) והך דהכא שנודע לו קודם כפרה דמיא להא מילתא דפליגי ומ"ת אמאי לא קאמר רישא רבי היא דהא רבי אית ליה בתמורה בפ' ולד חטאת (דף כג.) אליבא דרבי אבל דאם נתכפר באבודה דשאינה אבודה תמות וי"ל דטפי ניחא ליה לאוקמי רבי שמעון משום דאית ליה דרבי ועדיפא מדרבי דעד כאן לא קאמר רבי כו] דתמות אלא באבודה בשעת הפרשה פירוש שלא נמצאת עד לאחר הפרשה אבל באבודה שלא בשעת הפרשה כז] שמצא עד שלא הפריש מודה רבי דלא אמרינן תמות אלא תרעה אבל ר"ש פליג ארבנן אף במצא קודם הפרשה כדמוכח פ' יש בקרבנות (תמורה דף כב.) בפלוגתא דרבי יהודה ור"ש דמוקי לה באבודה שלא בשעת הפרשה ולהכי מייתי ר"ש ואע"ג דהכא לא הוי כמאן דאבוד שלא בשעת הפרשה מ"מ נקט ר"ש ולא משום דלא מצי אתיא כרבי אך משום דעדיפא דרבי שמעון מדרבי נקט רבי שמעון כח] ולא נראה כיון דדמיא הך להא דרבי הוה ליה למימר בהדיא רישא רבי לכן נראה לר"ש דרישא דווקא כר' שמעון ולא כרבי דהא דאמר רבי (לקמן) תמות היינו באותן ראויות שהיכן למזבח כגון שמצא קודם הקרבה ולא כגון שהיכן בשעה אחת למזבח כט] אבל הכא דאם לא קרב חטאת היה מוסיף ומביא חטאה שמנה כי נמי קרבה חטאת ונדחה הדמים לא ילכו לים המלח אלא יפלו לנדבה אבל מייתי שפיר מר' שמעון דפליג אדרבנן אף במפריש ל] חטאת לאחריות ואית ליה דאם נתכפר באחת תמות האחרת ואע"ג דבשעת כפרה הוו ראויות שתיהן ליקרב או זו או זו ה"נ גבי *דם חטאת אע"ג דאם לא קרב חטאת הוו ראוים לא] ליתוסף על החטאת וליקרב מכל מקום כי קרבה חטאת (לא) אמרינן ילכו לים המלח ומ"ת והא מודה רבי שמעון במפריש שני ליבורי מעות לאחריות כדמוכח בתמורה (דף כג:) וי"ל דשאני התם שאין דעתו להביא חטאת אלא מלבור האחד אבל הכא דמוסיף הוא על דמי החטאת ילכו לים המלח: **הכל** מודים שאם נהנה מבשר קדשי קדשים שנטמא ומאימורי קדשים קלים לאחר שהעלן דפטור. פירוש שהרי נעשה מצותן ופריך פשיטא מאי קא מפסיד כלומר מה מצוה יש כאן עוד לעשות ואפילו הוו כשרים ומשני מהו דתימא בשר קדשי קדשים שנטמאו איכא מצות שריפה לכהנים וכן אימורי קדשים קלים מצוה להפוכי בצינורא להפך האימורים בצינור שקורין קרויק"ט על גבי הגחלים כדי לב] לאכלם קמ"ל נראה לפרש דהאי הכל מודים לא קאי ארב ולוי דהא לא פליגי אלא היכא לג] ישול אבל לכ"ע מיחייב ולא שייך לומר דמודים *פטור אלא קאי ארב ורבי יוחנן דפליגי בנהנה מאפר תפוח וקאמר דלרבי יוחנן דאמר גבי נהנה מאפר תפוח דמועלין בו היינו משום דבעי בגדי כהונה בהולאת הדשן ולכך חשיב שפיר לא נעשית מצותו אבל בבשר קדשים אע"ג דאיכא עוד מצות שריפה לכהנים לא חשיב שפיר נעשה מצותו דשריפה לא הוי עבודה כיון דלא לריך בשריפה בגדי כהונה ומ"ת וגבי אימורי קדשים קלים מאי שנא דהאי הפוכי בצינורא עבודה היא כדאמר (שבועות דף יז:) זר שהפך בצינורא חייב מיתה וי"ל דלא דמי דהתם גבי הולאת לד] הדשן לא סגי בלאו הכי לה] אבל גבי הפוכי בצנורא סגי בלאו הכי שאם היה רוצה היה מניח ומתאכלין מאיליהן בלא היפוך בצינורא כלל ומ"ת האי בשר קדשים שנטמא היכי דמי אי קודם לו] זריקת דמים אמאי אין מועלין והא יוצא דקודם זריקה אמר רבי אלעזר לעיל בספ"ק (דף ו:) דמועלין ואע"ג דטעון שריפה ואפילו ר' עקיבא לא פליג אלא בנהנה לאחר זריקה משום דאהניא זריקה [א] ומפקה מידי מעילה אבל קודם זריקה מודה דמעל דלא חזו והוי קדשי ה' ונראה לפרש [ב] דהכא מיירי בנטמאת לאחר זריקה וקא משמע לן לז] אע"ג דאיכא מצות שריפה עליה מ"מ מכי זריק חשיב נעשית מצותו כיון דלא לריך בגדי כהונה במצות שריפה כדפי' ומ"ת לי משום הא מאי קמ"ל מתני' היא גבי יוצא לח] (לעיל דף ו:) אמר רבי עקיבא [ג] דאין מועלה אף על גב דמצותו בשריפה ואתיא זריקה ומפקה מידי מעילה וי"ל [ד] דשאני יוצא דלא יצא כולו ואין מצות שריפה בכל הבשר הלכך הוי נעשית מצותו בזריקה אבל הכא נטמא כל בשר הקדשים וס"ד כיון דטעון שריפה בכל הבשר שמועלין בו אף לאחר זריקה דאכתי לא נעשה מצותו שעדיין טעון שריפה קמ"ל ומ"ת [ה] ולמאי לא נקט יוצא מ] וי"ל דנקט טומאה משום דעיקר שריפה גבי טומאה כתיב מא] מיהו קשיא דבמתני' תנן גבי עולה דמועלין בה עד שתצא לבית הדשן והכא נמי בבשר קדשי קדשים מאי שנא וי"ל דשאני עולה שכולה כליל ואין בה שום אכילה לאדם הלכך לא כלתה מצוה עד שתצא לבית הדשן אבל קדשי קדשים הנאכלים לאדם כשנעשות בטהרה מיקרו שפיר נעשה מצותו מכי זרק ומ"ת מ"מ קשיא דהכא אמרינן באימורי מב] [קדשים] קלים דאין מעילה בהו לאחר העלאה ובמתני' תנן [ו] גבי חטאת ואשם מג] מועלין באימורים עד שיצאו לבית הדשן וי"ל דהתם

מעילה הלכה יא:

מב ב מיי' פ"ג מהל' פסה"מ הלכה ח:

רס"ק מ"ו וגי' ג"ק כני' בספר רישא ר"ש וסיפא כו' לרב אשי אין הכי אמר אביי ולשון קושיא הוא

מג ג מיי' פ"ב מהלכות תמידין ומוספין הלכה יג:

מד ד מיי' פ"ד מהל' מעילה הלכה ז:

מה ה מיי' שם פ"ו הלכה ג:

מו ו מיי' פי"א מהלכות שאר אבות הטומאה הלכה יג:

מז ז מיי' פ"ח מהלכות פסה"מ הלכה יח:

מח ח מיי' שם הל' ח:

כהן ג"ק

מט ט מיי' שם הל' יז:

ג"ק מ"ו

דמי חטאת ג"ק

ג"ק מ"ו

דפסול ג"ק

רס"ק מ"ו וגי' ג"ק וכ"ה במשנה

תוספות ג"ק לג

שבועות יח.

מנחות נד.

ופיגול אינו טעם אלא מדבר שיש לו מתירין כגון שלמים כו' ג"ק

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וסיפא וכו' דאמרי בתמורה דף כב אין חטאת מתה וכו' לאחר כפרה ואין המעות הולכות לים המלח אלא כשנמצאו אחר כפרה כצ"ל:

רבינו גרשום

לבדק הבית קרבנות הצבור לנדבת צבור. הכי קאמר מה שנותר מקרבנות מזבח יפלו לנדבה למזבח ומקדש בדק הבית יפלו לבדק הבית ומקרבנות צבור לנדבת צבור לשופרות. רישא דאמר דילכו לים המלח רבי שמעון היא דאמר חטאת שכיפרו בעליה תמות וסיפא. דקתני קרבנות מזבח לנדבה רבנן. היא דאמרי דאין חטאת מתה אלא אותה [שאבדה] ונמצאה לאחר [כפרה] וכן הזהות: שאם נהנה מבשר ק"ק שנטמא לפני זריקה ומאימורי קדשים קלים לאחר שהעלן על גבי המזבח. אפילו קודם שנעשו אפר פטור:

פשיטא. דפטור מאי קא מפסיד לא לכהנים קא מפסיד דכיון דניטמא בשר קדשי קדשים לפני זריקה לא חזי לכהנים ולא לגבוה קא מפסיד באימורי קדשים קלים שהרי כבר העלן ונעשית מצותן: מהו דתימא בשר קדשי קדשים שניטמא. אכתי אית ליה מקצת קדושה דבעי שרפה לכהנים בקודש כשאר פסולי קדשים: ואימורי קדשים קלים. שהעלן אכתי איכא בהו מצוה להפוכי בצינורא כדי שיהו נשרפין לגמרי ולחייב בהו משום מעילה: קמ"ל דלא. ואי קשיא לך אמאי אמר עולא באימורי קדשים קלים לאחר שהעלן פטור ממעילה הא אמרן לעיל לפני תרומת הדשן דכולי עלמא לא פליגי דמועלין בהן (והני אימורים נמי) לפני תרומת הדשן הוא ואמאי פטור הא לא קשיא התם לעיל בעולה ובאימורי קדשי קדשים מיירי דחמירי משום הכי מועלין בהן עד שתצא לבית הדשן. אבל אימורי קדשים קלים לא חמירי כ"כ משום הכי הנהנה מהן מאחר שהעלן פטור: הני מילי היכא דאיתידע ליה דמעל קמי כפרה. קודם שקרב חטאתו דכיון דהוה ליה להוסיף א) אלו מעות קרן וחומש על דמי ושיירינהו הוו כחטאת שכיפרו בעליה וילכו לים המלח: אבל נודע לו שמעל לאחר כפרה. לאחר שקרב חטאתו הני קרן וחומש אין מביא בהן שוב חטאת דכבר כיפרו בעלים והויין לאיבוד וילכו לים המלח אלא יפלו לנדבה דאין מפרישין תחילה ליאבד לים המלח: הקומץ והלבונה והקטורת ומנחת נסכים. מנחה הבאה עם הזבח דאין בה שיריים וכל הני כולהו כליל נינהו: מועלין בהן משהוקדשו. בקדושת פה בעלמא: ופיגול אין בהו. דאין להן מתירין: כל שיש לו מתירין. כגון שלמים וחטאת ואשמות דדמן מתירים אימורים למזבח ובשר לכהנים או דבר שיש לו מתירין למזבח בלבד כגון עולת העוף ופרים הנשרפין ושעירים הנשרפים שדמן מתירן למזבח בלבד וכגון שתי הלחם דדמן של כבשים הוו מתירין. וכגון לחם הפנים דסידור בזיכין הוי מתירין וכגון מנחות דיש להן היתר בקומץ: אין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא. עד שיקרבו מתירין דהכי כתב גבי פיגול בשלמים לא ירצה ואמר(בהו)(כהרצאת) כשר כך הרצאת פסול כו'. ויליף נותר וטמא מפיגול: וכל דבר שאין לו מתירין כי הני הקומץ והלבונה כו' דהן עצמן מתירין הן: חייבין עליהן משום נותר וטמא. משום טמא כי היכי דמפרש לקמן בגמ' וטומאתו עליו ונכרתה בכל

שיטה מקובצת

א] אמר ליה רב נביהא דבי כתיל: ב] אמר עולא הכל. תיבת רבא נמחק: ג] תיבות קודם זריקה נמחק: ד] הא דאמר מר כבר אמר מ' נמחק: ה] מתחילה לאבוד: ו] הקומץ. ע' תוס' סנהדרין (דף לה ע"א) ד"ה יצאו: ז] משהוקדשו קדשן בכלי: ח] עליו משום אות ו' נמחק: ט] עד שיקרבו אות י' נמחק: י] וכל שאין לו מתירין כו' ופיגול אין בו קבעיא דרשא דשלמים מה שלמים דיש בהם מתירין חייבין עליהם משום פיגול דעיקר פיגול בשלמים כתיב אף כל שיש להם מתירין לאפוקי באלו דהם מתירין עצמן. תוס' חסר מן הדפוס. מהר"ם ז"ל: יא] אין בו

אות ה' נמחק: יב] כפרה וכן המעות: יג] קלין אחר שהעלן אות ל' ל"ש: יד] אמר עולא אימורי [illegible]
ונמחק: טו] בו והלא לפני תרומת הדשן הוא ואמאי: טז] קמי כפרה קודם: יז] [illegible]
ושיירינהו הוו ותיבת ודינייהו ל"ש ונמחק: יח] שמעל לאחר כפרה שקרבה חטאתו [illegible]
יט] כלומר אין מפרישין מעות מתחילה על: כ] מתירין הס"ד ומה"ד כל שיש לו מתירין [illegible]
ושעירים ופרים הנשרפין דדמן: כא] וכו' ויליף נותר וטמא מפיגול מתיבת ומשום [illegible]
כאן מקטם ומקומם להלן (ועי' באות כד]: כג] כגון הני הקומץ: כד] כתיב דיש לו [illegible]

[illegible]

הקדשים הכתוב מדבר ומשום נותר דילפינן חילול חילול מטמא אבל חיוב פגול אין בו משום דחיוב

א) נראה דצ"ל דהוה ליה לנוסיף קרן והומש על דמי חטאת שכפרים ושיירינהו וכו'.